

ZATERDAG 5 OKTOBER, 12.33 UUR

CLEMENS

Dit is fantastisch! Alles gaat gruwelijk goed. Ik loop vol trots een rondje om mijn creatie heen. Geweldig. Tot nu toe gaat het precies zoals ik hoopte. Ik ga op mijn bed zitten en neem een slok cola. Even op adem komen. Ik knoei op de laminaatvloer en veeg het op met de mouw van mijn sweater. Ik werk al bijna de hele ochtend aan dit project. Uiteraard heb ik alle stappen van tevoren goed uitgeschreven en de nodige onderzoeken verricht. De goede voorbereiding helpt enorm. Wat ik nu aan het maken ben is ware kunst. Het is jammer dat mijn ouders daar anders over zullen denken. Maar wat zij vinden kan me niet schelen. Beneden mogen hun regels gelden, hierboven de mijne. Dit is mijn kamer, mijn domein. Hier doe ik wat ik wil.

Ik check of mijn slaapkamerdeur wel op slot zit. Niet eens! Vergeten toen ik net ging pissen, terwijl het zo cruciaal is. Stom! Ik doe meteen het ijzeren haakje in het palletje. In mijn deur zelf zit geen slot, daarom heb ik het zo opgelost. Goed, ook weer geregeld.

Op mijn bureau ligt een notitieboekje met de belangrijke formules en dertien pennen, kaarsrecht naast elkaar. En behal-

ve de stapel schoolboeken en informatieve boeken over alles wat mij interesseert, liggen er verder vooral veel schroeven, moeren en snoeren in plastic bakjes en schoendozen. Ik heb alles keurig aan de kant geschoven om ruimte te maken. Al weet ik ook in de chaos alles altijd precies te vinden. De toren van Pisa van stapelbare plastic bakjes steekt boven mij uit. Ik grinnik. Verzameldrift of hebzucht? Ik denk allebei. Alle schroefjes en moertjes die ik op straat vind gaan mee naar huis. Ook koop ik geregeld wat. In de loop der jaren is dat bij elkaar heel wat geworden. Het kan altijd van pas komen.

Ik open met twee vingers mijn notitieboekje en bestudeer de juiste pagina voor de zoveelste keer. Ik sla het stap voor stap op in mijn hoofd. De zinnen spreek ik hardop uit. Eigenlijk kan ik het wel dromen, maar ik kan me simpelweg geen fouten veroorloven. Nu gauw verder. Het is belangrijk dat ik me goed aan de hoeveelheden houd. Volledig geconcentreerd laat ik mijn handen hun werk doen. Het voelt goed om hiermee bezig te zijn. Dit heb ik zolang ik me kan heugen al gewild. Ik ben er niet eerder aan begonnen, omdat ik iemand ben die opbouwt. Klein beginnen, groots eindigen. Zeker zijn van jezelf als je iets doet. Na wat kleine experimentjes en veel boeken lezen is vandaag de uitgelezen dag. Ik schrik op van de deurklink die omlaag gaat. De deur geeft niet mee. Net op tijd op slot gedaan!

‘Clemens, doe eens open.’ Mijn moeder. Kan ze me niet gewoon met rust laten?

‘Nee, ik ben bezig.’

Ik kan mijn creatie nu niet optillen en wegzetten. Iets eroverheen gooien lijkt me ook niet verstandig. Ik kijk om me heen. Mijn badjas misschien? Nee. Geen optie.

‘Wat ben je aan het doen?’ Haar stem klinkt raspand. Ze

zal het wel laat gemaakt hebben gisteren. Volgens mij is ze wat gaan drinken met die rode roddeltante, haar bazin.

‘Huiswerk.’

Ik hoor haar overdreven hard zuchten. Zo’n zucht waarmee ze aangeeft dat ze het zat is. Ik ben blij dat er een gesloten deur tussen ons in zit.

‘Wij gaan even naar het tuincentrum. Lenthe gaat ook mee. En doe die deur voortaan niet meer op slot, begrepen? Tot straks.’

Ik hoor haar voetstappen verdwijnen op de trap. Had ze me niet even kunnen appen? Vermoeiend. Klotezooi, wat voegde ik net nou toe? En vooral, hoeveel? Heb ik me toch laten afleiden. Ik sluit mijn ogen en tel in gedachten tot drie, even mijn gedachten ordenen. Goed, waar was ik gebleven? Ik kijk in mijn notitieboek. Ja, ik weet het weer. Ik kijk uit het raam en zie mijn ouders en zusje in de auto stappen. Mooi zo, iedereen weg. Geen stoorzenders meer. Ik had het niet beter kunnen organiseren. Als ik even het tempo erin houd, ben ik zo klaar.

Mijn hartslag klopt sneller dan gewoonlijk. Ik voel het zelfs ter hoogte van mijn slapen. Een zachte tik op mijn wang zorgt ervoor dat mijn aandacht niet verslapt. Niet aan andere dingen denken nu! Ik schud driftig mijn hoofd. Ik ben retribenieuwd naar het eindresultaat. Zal ik het filmen met mijn mobiele telefoon? Nee. Dat bedenk ik nu ter plekke. Geen goed idee. Laat ik me gewoon aan het draaiboek houden. Nooit afwijken van het originele plan, tenzij ik zeker weet dat het van toegevoegde waarde is.

Ik neem nog een slok cola. Ik ben nooit zenuwachtig, maar nu voel ik lichte spanning in mijn onderbuik. Het is tijd om de laatste handeling uit te voeren. Ik adem diep in, strijk met

een lucifer langs het doosje, bewonder voor de laatste keer mijn creatie waar ik zo hard aan heb gewerkt, houd de lucifer tegen de lont en zet dan beheerst een paar passen achteruit.

ZATERDAG 5 OKTOBER, 14.06 UUR

LENTHE

‘Komt er nou rook uit Clemens’ kamer?’ mompel ik meer tegen mezelf dan tegen mijn ouders. Ik ben er niet zeker van en buig mijn hoofd naar links.

‘Wat?!’ roept mijn moeder. Ze springt uit de auto en rent naar de voordeur. Ik sjees achter haar aan. ‘Sleutel! Schiet op!’

Mijn vader haast zich onze kant op met de sleutelbos. Zijn hand trilt als hij de sleutel in het slot probeert te steken. De rookwolk uit Clemens’ raam wordt donkerder. Dreigender. We persen ons alle drie tegelijk naar binnen en roepen paniekerig zijn naam. De geur dringt mijn neusgaten binnen en doet pijn aan mijn longen. Ik krijg geen lucht. Het lijkt wel of mijn lijf zich meteen wapent tegen wat me boven te wachten staat.

Onder aan de trap houdt mijn vader ons tegen. Hij drukt zijn hand zwaar op mijn schouder. Zijn gezichtsuitdrukking verraadt zijn angst. ‘Jullie blijven hier. Bel het alarmnummer.’

Hij keert zich om en neemt meerdere treden tegelijk naar boven. Wat zal hij achter die deur aantreffen? Mijn moeder belt 112. Ze doet chaotisch aan de telefoon. Ik hoor haar hysterisch dingen herhalen. O, broertje, alsjeblieft. Ik hoop dat je niks mankeert.

‘Clemens! Clemens! Is hij daar?’ Mijn moeders stem breekt.

‘Water!’ blèrt mijn vader. Hij roept erachteraan dat Clemens niet boven is.

Ik weet niet of ik opgelucht ben of juist nog bezorgder. Mijn moeder beveelt me emmers te halen, gieters, alles waar water in kan. Ze rent naar de gootsteen en vult de waterkoker, de koffiekkan, een vaas. Wanneer komt de brandweer? Waar is Clemens? Mijn vader rent op en neer met water. Hij brabbelt onverstaanbare woorden. Ik sjees ook naar boven met een emmer water. Die is loodzwaar en houdt onhandig vast. Mijn moeder wurmt zich langs me heen met een volle gieter.

Ik stap over de drempel van Clemens’ kamer. Het voelt als een overtreding. Hier kom ik nooit. Hier mág ik niet komen van hem. Dit is zín territorium.

Eén muur is volledig zwartgeblakerd. De ruiten zijn uit de kozijnen gesprongen. Ik zie spullen die verbrand zijn. Een deel van het plafond is beschadigd. Wat is hier in hemelsnaam gebeurd?

‘Eroverheen gooien, hup hup,’ commandeert mijn vader me gejaagd. Hij leegt een emmer water over iets wat op een krukje staat. Het rookt nog na. Wat is het? Mijn vader grist het water uit mijn handen en gooit het over het ding heen. Dan duwt hij mij de kamer uit.

‘Ga naar buiten en wacht op de brandweer.’ Ik sleep mezelf naar de voordeur. Ik heb het gevoel dat ik zweef. Alles gaat in slow motion. Alsof dit niet nu gebeurt, maar een vage, onscherpe herinnering is. Of een nachtmerrie. De voordeur staat nog open. Buiten is het een schrill contrast met binnen. Vogels fluiten en het is windstil. De lucht klaart op. Er loopt een vrouw met een kinderwagen langs ons huis.

Ik kijk naar de eerste verdieping. Het vuur in Clemens’

kamer lijkt te zijn geblust. Er komt geen rook meer uit zijn raam. Van hemzelf ontbreekt ieder spoor...

Waar ben je broertje? Waar ben je naartoe gevlucht? Ik weet niet meer wat hem precies bezielt, maar ik voel hem nog altijd dichtbij. Hij is mijn tweelingbroer. Uiterlijk lijken we niet veel op elkaar. Het enige wat we gemeen hebben is onze haarkleur, een ovaal gezicht en de vorm van onze lippen. Volgens anderen hebben we ook dezelfde ogen, maar ik zie dat niet. Voor de rest verschillen we als dag en nacht.

Clemens heeft zich drie jaar geleden van iedereen afgezonderd. Hij is een loner. Tot die tijd heb ik, met een soort zesde zintuig, altijd aangevoeld wat er in hem omging. Ik vind het lastig dat ik het nu niet meer precies weet. Maar hij is en blijft mijn tweelingbroer. Zonder hem voel ik me incompleet, daarom zoek ik hem geregeld op en kletsen we even met elkaar. Hij praat alleen met mij. Al moet ik wel overal naar vragen. En dan nog word ik niet veel wijzer van zijn woorden. Het blijft allemaal vrij oppervlakkig. Het is anders dan vroeger, maar ik probeer het te accepteren, want ik kan er toch niks aan veranderen. Het is zoals het is.

Mijn onderbewustzijn zegt me dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Hij maakt het prima en dat gevoel is zo sterk, dat ik erop durf te vertrouwen. Ik hoor de sirene van de brandweer in de verte. Ze stoppen op onze oprit en springen uit de wagen, recht op hun doel af. Ik kijk ernaar zonder te bewegen. Hopelijk brengt hun aanwezigheid mijn ouders een beetje tot rust. Maar de vraag waar mijn broertje is gebleven, is niet hun afdeling. Dat moeten we zelf uitzoeken.

ZATERDAG 5 OKTOBER, 17.15 UUR

MILDRED

Mijn zoon heeft een bom laten ontploffen in zijn slaapkamer. In ons huis! Dan ben je toch gestoord? Wat bezielt die jongen toch? Hij noemde het een geslaagd experiment. Hij is ziek in zijn hoofd. Wat moet ik met zo'n knul? Ik zou willen dat Ernst hem wat harder aanpakt, maar ook zijn woorden dringen niet tot Clemens door. Het is alsof we praten tegen een vreemdeling. Maar die vreemdeling is mijn zoon. Mijn bloedeigen zoon!

Ik wilde er natuurlijk meteen op af toen Lenthe de rook uit zijn slaapkamerraam ontdekte. Maar wat deed ik? Wat deed ik, verdorie? Ik vroeg Ernst om de sleutel! Ik had de plantenpot naast de voordeur door het keukenraam kunnen gooien, maar ik wachtte tot Ernst kwam met die verrekte sleutel. Mijn zoon had bewusteloos in zijn kamer kunnen liggen! Je kunt niet van tevoren zeggen hoe je handelt in paniek. Ik deed wat een slechte moeder zou doen. Al zou het in tijd niet veel verschil hebben gemaakt. Zo praat ik het voor mezelf goed. Waarschijnlijk was ik dan zelfs later binnen geweest. Maar het kwam niet eens in me op om iets anders te doen.

En wat ik me nu steeds afvraag is vreselijk. Ik voel me er

ontzettend schuldig over. Ik vraag me namelijk af of het beter was geweest voor iedereen als mijn zoon zichzelf had opgeblazen. God, ik voel meteen misselijkheid opkomen. Welke moeder denkt nou zo? Of heeft elke moeder, ieder mens, weleens zo'n duivelse gedachte? Ik haat mezelf erom. Maar mijn zoon... Clemens... Het is een lastige jongen. Ik weet niet wat ik met hem aan moet. Toen de brandweer arriveerde gingen ze meteen naar boven. Ze concludeerden dat er iets was ontploft. Ja, duh, wilde ik zeggen. Maar toen ik naar het midden van de kamer keek, was het krukje weg. Het krukje met daarop de zelfgemaakte bom. Ernst knikte me te midden van de brandweermannen geruststellend toe. Maar toen was ik het die ontplofte. Ik raakte buiten zinnen en ging out. Ik kwam pas bij toen de brandweermannen aanstalten maakten om te vertrekken. Ernst had me op de bank gelegd. Ik voelde me iets beter, maar de schrik zat er nog goed in. Clemens was ondertussen weer terecht. Hij was gewoon in de achtertuin aan het 'chillen', zoals hij het noemt. Een geruststelling. Mijn zoon was er weer. Hij kan bommen laten ontploffen, zichzelf laten verdwijnen en hoppa, weer tevoorschijn komen. Joepie, wat een geluk, ik heb een tovenaarszoon.

Niet denken dat je grappig bent, Mildred, want dit zijn ernstige zaken. Beangstigend feit numero zoveel is namelijk dat mijn man een ontplofte bom heeft verduisterd. Die idioot heeft het gevaarlijke ding met zijn blote handen opgetild en verstopt! Ook heeft hij tegen de brandweer gelogen. Hij zei dat hij zelf iets heeft laten ontploffen. Per ongeluk. En hij voegde eraan toe dat hij bang was dat zijn zoon ergens boven was. De details van zijn onzinverhaal weet ik niet, want toen lag ik al voor pampus op de bank, maar de brandweer nam er kennelijk genoegen mee. Na het uitvoeren van wat standaard

handelingen en het stellen van enkele vragen, gingen ze weg.

Hoe ver wil je gaan voor je zoon? Goed, misschien is Ernst wél een goede ouder, maar ik wilde dat hij het niet had gedaan. Of had ik de brandweer niet zomaar moeten laten vertrekken? Had ik hun de waarheid moeten vertellen? Ik was draaierig en voelde me licht in mijn hoofd. Ik heb er geen moment aan gedacht. Maar welke moeder lapt haar eigen zoon er nou bij? Clemens is geen makkelijke jongen. Hij gaat veel verder dan grensoverschrijdend gedrag. Het is beangstigend. Soms weet ik niet of ik bang voor hem moet zijn. Hij zal ons misschien niet bewust pijn doen. Maar die bom had hij ook midden in de nacht kunnen laten ontploffen, terwijl wij allemaal sliepen. Het was puur toeval dat wij niet thuis waren. Dat had hij niet van tevoren kunnen weten. Ik weet niet eens of die jongen 's nachts slaapt. Als hij thuis is, zit hij altijd maar boven in die kamer van hem. Deur op slot, doodse stilte.

Die bom was echt niet het eerste ernstige delict. Toen Clemens dertien was ging het al gruwelijk mis. Ik praat er nooit over, want ik schaam me er diep voor. Ik vind het walgelijk. Ik ben er letterlijk ziek van geweest.

Soms denk ik dat de duivel herboren is in het lichaam van mijn zoon.